

Spiegelgedrag van kinderen

“Hij is net als ik”

“Zo was ik als kind ook”

“Zij kan er niets aan doen met zo’n moeder”

“Zo herkenbaar maar zo vervelend”

Wat vertellen kinderen ons met hun gedrag? Zolang je jezelf herkent in de leuke kanten is er niets aan de hand, het zijn jouw kinderen. Maar als een kind agressief is, dromerig, gepest wordt, onvoorspelbaar druk of dan weer rustig, niet naar school wil of druk uit school komt, niet graag naar verjaardagsfeestjes gaat, niet wil gymmen, niet mee wil met schoolreisjes, zwemles verschrikkelijk vind, niet kan slapen, niet zindelijk wordt, negatief zelfbeeld heeft, enz., enz. dan maak je je zorgen. Deze kinderen hebben ons iets te vertellen, we snappen de boodschap alleen niet.

De **Present Child Methode** is ontwikkeld om het verhaal van een ouder dusdanig te vertalen dat de boodschap van het kind naar boven komt. Het antwoord ligt dus al in het verhaal verscholen, het moet alleen nog ‘gehoord’ worden door de ouders. Het kan ook om grootouders gaan, leerkrachten of instructeurs.

Een moeder vertelt:

Mijn zoontje van 4 jaar was vroeg zindelijk maar nu `s-nachts niet meer. Het irriteert me, ik blijf maar luiers kopen. Ik begrijp er niets van en het maakt mij boos. Hij wil geen luier om. Ik wil dat hij zonder luier kan en lekker door kan slapen zoals de meeste van zijn leeftijdsgenoten.

Na de vertaling bleek tijdens het teruggeefgesprek dat moeder controle wilde hebben over alles wat ze deed en constant een beroep deed op haar “vangnet” zoals haar ouders en familie. Haar zoontje liet zien dat ze die controle los mocht laten en meer kon vertrouwen op zichzelf en dat ze haar “vangnet” niet meer constant nodig heeft. De volgende nacht was hij zindelijk.

Ik vind het een bijzondere methode om kinderen te helpen waarvan gezegd wordt dat ze AD(H)D, autisme, PDDNos, o.i.d. hebben. Mijn visie is dat veel van deze kinderen hooggevoelig zijn. Hooggevoeligheid komt vaak bij één van de ouders vandaan. Door een vertaling te maken van een ouderverhaal komt dat vaak naar boven.

Door herkenning en erkenning van eigen onverwerkte emoties, onderdrukte trauma's, opvoeding, enz. ontstaat er ruimte en acceptatie. Het gedrag van een kind zal snel in positieve zin veranderen.

Kinderen worden niet belast, ouders werken aan zichzelf en er komt begrip en een positievere houding naar het kind.

Wat is het mooi dat ouders veel over hebben voor het geluk van hun kind(eren).

